

Hồi 47

Liễu Bán Tiên lời chứa thiên cơ

Ba hôm sau, Nhạc Quần và Thủy Linh Uyên đã có mặt tại Thái Bạch lâu vào lúc chính Ngọ. Hai người đi một vòng quanh khoảng sân rộng phía trước, nhưng không thấy có người nào giống như Liễu Bán Tiên cả.

Hai người đi lên Thái Bạch lâu, rảo khắp các tầng lầu, cũng chẳng thấy bóng dáng của Liễu Bán Tiên.

Nhạc Quần bần khoăn nói:

- Có lẽ Hồ Tiểu Diệp đã đoán đúng, ở đây chẳng hề có ai là Liễu Bán Tiên cả, lúc này chẳng rõ tình hình ở Thất Trùng Thiên ra sao rồi?

- Ở đây có rất nhiều gian hàng buôn bán, giống hệt như miếu hội, có lẽ chưa đến lúc đông đảo nên ông ấy chưa đến cũng nên.

Nhạc Quần nhìn xuống dưới, quả nhiên một số gian hàng đã lần lượt bày bán dưới đất.

Hai người xuống lầu, chọn một tửu quán lộ thiên ngồi ăn uống.

Nhạc Quần bồng dục dàng nói:

- Uyên muội... đã được mấy tháng rồi?

Thủy Linh Uyên đỏ bừng mặt, cúi đầu lí nhí đáp:

- Đã gần sáu tháng rồi...

Nhạc Quần nắm tay nàng âu yếm:

- Phải hết sức thận trọng, đừng để bị động thai.

Thủy Linh Uyên thẹn thùng:

- Hãy yên tâm, tiểu muội sẽ hết sức giữ gìn.

Nhạc Quần cảm khái:

- Thế sự đổi thay nhiều quá, ngu huynh xuất đạo mới chỉ hơn một năm mà đã phải trải qua biết bao sóng gió, chẳng rõ lệnh tử hiện giờ ở đâu? Còn hy vọng sống hay không...

Thủy Linh Uyên buồn bã:

- Gia tử lòng dạ chí thiện, tiểu muội chẳng biết phải đền đáp như thế nào!
- Còn nhớ khi gặp Uyên muội và lệnh tử ở núi Hồ Nha, tính nết của Uyên muội khác hẳn với bây giờ!

Thủy Linh Uyên mỉm cười:

- Lúc ấy đánh đá hiệu thắng phải không?
- Đúng thế! Thật không ngờ giờ đây đã hoàn toàn đổi khác...

Thủy Linh Uyên lý nhí:

- Nhờ Quần ca cảm hóa đấy! Nếu không gặp Quần ca, có lẽ tiểu muội cũng vẫn như trước thôi.

Bồng Nhạc Quần thấp giọng:

- Uyên muội hãy xem...

Thủy Linh Uyên nhìn theo hướng chỉ của Nhạc Quần, thấy một người đàn ông trung niên thần thái thiếu não, y phục cũ sòn, tay trái cầm một chiếc bàn và một chiếc ghế xếp bằng tre, tay phải xách một cái rương gỗ, đang đi về phía quảng trường trước Thái Bạch lâu. Từ mặt bàn rủ xuống một dải phướn thêu ba chữ to "Liễu Bán Tiên".

Mặc dù người đàn ông trung niên ấy trông chẳng có chút tiền khí, song Nhạc Quần và Thủy Linh Uyên đã lặn lội hàng ngàn dặm đến đây, trông thấy không khỏi hết sức vui mừng.

Lúc này Liễu Bán Tiên đã đi đến ngay chính diện Thái Bạch lâu, đặt bàn và ghế tre xuống, và để chiếc hộp gỗ lên trên bàn.

Nhạc Quần và Thủy Linh Uyên đang có phần hơi thất vọng, bỗng thấy những người qua lại đều cung kính thi lễ với Liễu Bán Tiên, Thủy Linh Uyên bèn nói:

- Con người không thể đánh giá qua tướng mạo và quần áo, ông ấy được sự tôn kính của mọi người đâu phải là dễ, ít ra cũng rất có nhân duyên...

Trên dải phướn phía dưới ba chữ Liễu Bán Tiên có thêu mấy chữ nhỏ "Xem tướng mạo, tử vi, bói quẻ, trắc tự". Bên dưới nữa là dòng chữ "Kiềm chữa trị nan y bách bệnh, người giàu thu phí gấp bội, người nghèo miễn phí trị liệu".

Nhạc Quần nói:

- Người này quả là một kỳ nhân dị sĩ, chẳng rõ ông ấy có biết võ công hay không?

Thủy Linh Uyên trầm ngâm:

- Lãnh tiền bối đã biết danh ông ấy và bảo chúng ta đến đây tìm, hẳn cũng là bậc ẩn hiệp võ lâm...

- Chúng ta hãy đến gặp ông ấy ngay...

Chàng đứng lên trả tiền, đoạn cùng Thủy Linh Uyên đi về phía bàn bói của Liễu Bán Tiên.

Chỉ thoáng chốc bàn bói của Liễu Bán Tiên đã có mười mấy người bu quanh, chỉ thấy một người trung niên đầu to tai cả, áo quần lam lũ chấp tay xá Liễu Bán tiên và nói:

- Tiểu nhân bị mắc bệnh phong thấp lâu năm, vì gia cảnh bần hàn không chữa trị nổi, nên đành để kéo dài đến nay. Nghe danh Liễu tiên sinh tế thể cứu dân không lấy tiền bạc, nên tiểu nhân mới dám đến xin chữa...

Liễu Bán Tiên trợn mắt nhìn người mập nọ:

- Chân nào bị phong thấp?

Người mập đáp:

- Hai chân tiểu nhân đều bị cả...

- Hãy cởi vớ ra để bốn nhân xem thử!

Gã mập lập tức cởi vớ ra, đưa tay chỉ vào lưng bàn chân và nói:

- Đau nhức ở chỗ này, nhất là vào mùa mưa càng đau ghê gớm, có khi cả đêm không sao ngủ được!

- Hiện giờ có đau không?

- Có, nhưng không đau lắm!

Liễu Bán Tiên đưa tay bóp đầu gối gã mập:

- Xong rồi! Giờ không còn đau nữa phải không?

Rõ ràng như là trò đùa, mọi người đều nghi ngờ đưa mắt nhìn gã mập. Nào ngờ lão mập mừng rỡ lớn tiếng nói:

- Tiên sinh quả là thần y, tiểu nhân đã không còn đau nữa.

Liễu Bán Tiên mỉm cười:

- Vậy thì xin hãy trả cho thủ thuật phí năm mươi lượng bạc.

Gã mập nghe nói liền tái mặt, run giọng nói:

- Tiểu nhân đây nghèo xơ xác, nghe đồn tiền sinh miễn phí trị liệu cho người nghèo nên mới dám cả gan đến đây nhờ chữa. Năm mươi lạng bạc đủ cho tiểu nhân sinh sống cả năm, làm sao mà tiểu nhân có được?

Quần chúng cũng rất lấy làm thương hại cho gã mập, bởi thấy y áo quần lam lũ, mặt mày lem luốc, quyết chẳng phải là kẻ giàu có.

Ngờ đâu Liễu Bán Tiền lại nhếch môi cười nói:

- Tại hạ cả đời đã xem tướng cho biết bao người, lẽ nào lại lầm lẫn được? Kẻ nghèo không thể nào có tướng sang, người giàu không thể nào có tướng bần. Tôn giá gia sản kếch sù, ruộng vườn ngàn mẫu, lẽ nào lại không trả nổi năm mươi lạng bạc?

Mọi người thấy Liễu Bán Tiền nói năng như đinh đóng cột, không thể có vẻ dối trá, lại cùng nhìn về phía gã mập.

Chỉ thấy y tuy mặt mày lem luốc, song không che đậy được sắc diện hồng hào, rõ ràng là kẻ sống trong hoàn cảnh sung túc, bất giác lại nhìn về phía Liễu Bán Tiền.

Liễu Bán Tiền thản nhiên nói:

- Thời giờ của bốn nhân rất là quý báu, bây giờ đành phải thu phí gấp bội, phải trả bạc nén trăm lạng mới được!

Gã mập mặt mày nhăn nhúm:

- Đây rõ ràng là một sự lường gạt, tiểu nhân biết trước thế này thì thà chấp nhận đau khổ cũng không đến đây chữa trị...

Liễu Bán Tiền lạnh lùng:

- Vậy thì đơn giản thôi, tại hạ trả bệnh lại cho tôn giá là xong!

Trong khi nói đã ra tay nhanh như chớp sờ vào đầu gối gã mập. Gã mập khẽ hự lên một tiếng, lập tức chau chặt mày.

Liễu Bán Tiền khoát tay:

- Xin tôn giá hãy tránh chỗ, bốn nhân còn phải tiếp khách khác nữa!

Gã mập cười khẩy:

- Rõ ràng là tên bịp bợm, các vị coi chừng bị mắc lừa đấy!

Song mọi người không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói của gã mập, có lẽ vì quá tin tưởng nơi Liễu Bán Tiên, trái lại còn nhìn gã mập với ánh mắt bực tức, ra vẻ muốn y đi khỏi đây ngay.

Gã mập thấy tình thế bất lợi, đành cười giả lả chấp tay xá và nói:

- Trong mình tiểu nhân quả là có năm mươi lạng bạc, nhưng đó là thù lao một năm vừa mới nhận được.

Liễu Bán Tiên mỉm cười ngắt lời:

- Với đồng tiền đổi bằng lao lực để chữa trị bệnh tật của mình thì thật là đáng, tôn giá có muốn chữa chăng?

- Muốn... muốn chứ! Xin tiền sinh lượng thứ cho...

Liễu Bán Tiên lại đưa tay sờ vào hai đầu gối gã mập. Gã mập khỏi bệnh, vừa định chen ra ngoài, ngờ đâu Liễu Bán Tiên đã nhanh nhẹn chộp vào cổ tay trái của y, một chiếc vòng đeo tay màu trắng đã nằm trong tay Liễu Bán Tiên.

Gã mập chững bước, trầm giọng nói:

- Sao? Giữa thanh thiên bạch nhật mà định ăn cướp ư?

Liễu Bán Tiên cười khẩy, chẳng thèm đếm xỉa đến y, giơ cao chiếc vòng đeo tay và lớn tiếng nói:

- Các vị thấy chưa, chiếc vòng này làm bằng bạch kim, nặng ba lạng năm chỉ.

Gã mập giật mình:

- Sao biết nặng ba lạng năm chỉ?

Liễu Bán Tiên nhếch môi cười:

- Bàn tay của bốn nhân còn chuẩn xác hơn cả cân, nếu chư vị không tin cứ việc mang đồ vật đến đây thử!

Vừa dứt lời, bỗng trong đám đông có người trầm giọng nói:

- Khẩu khí ngông cuồng lắm! Thử cân xem cái món đồ chơi này nặng bao nhiêu?

Chỉ thấy một luồng bạch quang vạch thành hình nửa vòng tròn trên không rồi thì "rầm" một tiếng, cắm phập vào khe hở của chiếc bàn tre, ra là một ngọn tiêu ba khía khổng lồ.

Mọi người kinh hoàng đổ xô thoái lui, Liễu Bán Tiên thần nhiên xua tay nói:

- Chư vị chớ sợ, chẳng có gì đâu? Nếu vị cao nhân kia mà cố ý đả thương người thì sớm đã có người ngã gục rồi...

Mọi người bán tín bán nghi nhìn Liễu Bán Tiền, chỉ thấy y rút ngọn cự tiêu ra, mỉm cười thản nhiên, đặt ngang trên lòng bàn tay thoáng cân nhắc, đoạn nói:

- Ngọn tiêu này nặng đúng mười lăm lạng rưỡi!

Bỗng có người sững sốt kêu lên:

- Ủa, sao tôn giá biết không phải là một cân đúng?

Liễu Bán Tiền nhếch môi cười:

- Lúc mới làm xong quả là nặng đúng một cân, nhưng vì đã sử dụng mười mấy năm nên hao mòn mất nửa lạng...

Bỗng thấy một đại hán sai bước đến gần, lớn tiếng nói:

- Kể như tôn giá đã đoán đúng, đưa đây...

Gã định đưa tay đón lấy ngọn tiêu, chỉ thấy Liễu Bán Tiền đẩy tới, gã đại hán rú lên đau đớn, vẩy tay ném ngọn tiêu xuống đất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bất giác trợn mắt há mồm, thì ra ngọn tiêu đỏ rực, bốc khói nghi ngút.

Gã đại hán sau một hồi sững sờ, biết đã gặp phải cao nhân, quay người bỏ chạy.

Quần chúng bật cười ầm ĩ, chỉ có gã mập mặt mày tái ngắt.

Liễu Bán Tiền giơ cao chiếc vòng đeo tay lớn tiếng nói:

- Loài ma quỷ ở tiểu miếu không gặp được hương hỏa lớn, vị nhân huynh này ngay cả món đồ kiếm cơm cũng vứt bỏ luôn, rõ là đầu hùm đuôi rắn... Theo thời giá thị trường, mười lạng bạc trị giá chừng một lạng vàng, ba lạng vàng trị giá chừng một lạng bạch kim...

Đoạn mỉm cười nói tiếp:

- Ba lạng năm chỉ bạch kim trị giá mười lạng rưỡi vàng, tương đương hơn trăm lạng bạc, vậy kể như là đủ số thù lao mà tại hạ đã đòi hỏi. Tại hạ tịch thu chiếc vòng này, số dư kể như bỏ...

Gã mập tái mặt:

- Hành vi của tôn giá rõ ràng là cướp đoạt, xin chư vị hãy công bằng mà phân xử...

Liễu Bán Tiền thản nhiên mỉm cười:

- Tôn giá khỏi phải vờ vĩnh nữa, tại hạ lấy thù lao là dựa trên thân phận, chưa bao giờ lầm lẫn về kẻ giàu người nghèo. Tôn giá là một phú hào danh tiếng ở vùng này, và cũng là kẻ keo kiệt nhất, trăm lạng bạc quả chẳng phải là nhiều.

Mọi người nghe nói thấy đều chung hứng. Một vài người nhìn kỹ gã mập, liền có người sùng sốt reo lên:

- Chẳng phải Lý Bách Vạn đại gia đó ư?

Lý Bách Vạn thấy không giấu giếm được nữa, bèn hậm hực nói:

- Trăm lạng bạc có thể mua thêm một mẫu ruộng tốt, lão phu... trong vòng ba tháng... không thể nào ngủ ngon giấc...

Đoạn tiu ngửu bỏ đi. Liễu Bán Tiền bồng ngoắc tay nói:

- Lý tiên sinh hãy nhớ lấy, của phi nghĩa không tồn tại được lâu đâu, nhưng nếu từ nay về sau mà tu nhân tích đức, làm ít điều thiện, hy vọng sống thêm được vài năm...

Lý Bách Vạn giật mình kinh hãi, phải biết kẻ du dã tiền tài rất sợ chết, hễ càng giàu thì càng mong sống thọ, thậm chí vĩnh viễn bất tử.

Lý Bách Vạn liền chững bước hỏi:

- Xin tiên sinh hãy xem tại hạ sống được bao nhiêu tuổi?

Liễu Bán Tiền cười:

- Xem tướng mạo chia làm hai loại, xem toàn diện mười lạng, xem một bộ phận ba lạng...

Lý Bách Vạn chau môi:

- Thôi không cần xem!

Liễu Bán Tiền trầm giọng:

- Chỉ e tôn giá sống không được tới...

Lý Bách Vạn vừa cất chân lên, lại ngoảnh lại nói:

- Thế này vậy, chỉ cần tiên sinh cho biết tại hạ sống đến bao nhiêu tuổi là được rồi, phí tổn giảm phân nửa được chẳng?

Nhạc Quân thâm thở dài nghĩ:

- Người này giàu có mà lại keo kiệt thế, chả lẽ kẻ giàu có trên cõi đời đều phải keo kiệt mới...

Chỉ nghe Liễu Bán Tiên nói:

- Tránh ra đi! Bốn nhân làm ăn ở đây mùi mấy năm nay, chưa từng có người nào sửa đổi lệ phí cả...

Lý Bách Vạn bấm bụng nói:

- Tại hạ trả hai lạng, vậy được rồi chứ?

Liễu Bán Tiên chẳng thèm đếm xỉa đến ý, quay sang phía khác nói:

- Xin mời vị khác!

Lý Bách Vạn đành gật đầu lớn tiếng:

- Thôi được, thì ba lạng, hãy mau nói đi!

Liễu Bán Tiên chú mắt nhìn kỹ Lý Bách Vạn, chậm rãi nói:

- Tôn giá thừa nhỏ khốn khó, tay trắng làm nên sự nghiệp, sau hai mươi lăm tuổi mới khấm khá...

Lý Bách Vạn gật gù:

- Không sai! Không sai! Trước hai mươi lăm tuổi lão phu phải đi chăn trâu...

Liễu Bán Tiên nói tiếp:

- Ba lạng bạc chỉ xem một phần thôi, tại hạ chỉ có thể xem bắt đầu từ điểm sơn căn...

Đoạn khế lắc đầu nói tiếp:

- Bốn mươi một tuổi gặp vận Sơn Căn, bốn mươi hai Tinh Xá, bốn mươi ba Quang Điện, bốn mươi bốn gặp vận Niên Thượng, bốn mươi lăm Thọ Thượng, bốn mươi sáu và bốn mươi bảy Lương Quyền, bốn mươi tám Chuẩn Đầu, bốn mươi chín và năm mươi Lan Đài và Đình Trì...

Lý Bách Vạn gật đầu lia lịa, mọi người cũng hết sức khâm phục.

Liễu Bán Tiên bỗng nghiêm mặt nói:

- Năm mươi một gặp vận Nhân Trung, mà còn gọi là Nhân Xung, tức vị trí giữa mũi và môi trên, điểm này rất quan trọng trong cả đời người, bởi từ trên cao đột ngột hạ xuống, có thể bỗng chốc sự nghiệp tiêu tan, thân bại danh liệt, nên đã có nhiều người đã chết vào cái tuổi năm mươi một...

Lý Bách Vạn nóng ruột lớn tiếng:

- Nhân Trung tại hạ thế nào?

Liễu Bán Tiên khẽ lắc đầu:

- Nhân Trung của tôn giá quá ngắn và đường rãnh quá cạn, đó là tướng yếu mạng, trừ phi...

Lý Bách Vạn tái mặt lo lắng:

- Trừ phi làm sao?

Liễu Bán Tiên nghiêm nghị:

- Lòng dạ tốt xấu của con người đều bộc lộ ra ngoài mặt, và tướng mạo con người cũng có thể sửa đổi...

Mọi người xầm xì bàn tán, dường như không đồng ý về câu "tướng mạo con người có thể sửa đổi".

Liễu Bán Tiên thản nhiên nói tiếp:

- Nếu lòng dạ một người từ thiện chuyển sang ác, tướng mạo ắt sẽ trở nên xấu. Ngược lại nếu từ ác sang thiện thì tướng mạo sẽ trở nên tốt. Bốn nhân từng chứng kiến tận mắt một người tướng mạo từ xấu trở nên tốt, giờ xin nêu ra để chư vị cùng tham khảo.

Ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói tiếp:

- Năm nọ Hoàng Hà lũ lụt, đã chìm chết vô số người, lúc ấy gần đó có một công tử nhà giàu suốt ngày rong chơi lêu lổng, một nhà tướng số đã xem tướng cho y và bảo, công tử có tướng song long nhập khẩu, mai này hẳn sẽ chết đói. Ngờ đâu hơn một năm sau, nhà tướng số nọ gặp lại vị công tử ấy, không khỏi sửng sốt nói, tướng mạo của công tử đã thay đổi, chẳng những không chết đói mà hậu phúc còn vô cùng tận!

Lý Bách Vạn trở to mắt:

- Xin hỏi vị công tử nọ đã thay đổi như thế nào?

- Hai đường song long vốn đi vào trong miệng, song một năm sau lại vươn ra ngoài, đó là tướng đại phúc. Nhà tướng số hỏi y phải chăng trong một năm qua đã làm điều đại thiện? Vị công tử nọ ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Hồi nửa năm trước Hoàng Hà lũ lụt, đã cuốn trôi rất nhiều người. Tôi nhất thời động lòng trắc ẩn, bèn ra thông báo nếu ai cứu được một người trong con lũ thì được thưởng mười lạng bạc nén, thế là rất nhiều thuyền gia và tráng hán vùng lân cận đổ xô đi cứu người, tổng cộng đã cứu sống hơn năm trăm nhân mạng". Nhà

tướng số liền vỗ tay nói “Đúng rồi, chính là nhờ công tử đã tu nhân tích đức, nên thần minh đã phù hộ cho, kiếp này công tử không còn phải lo nghĩ về sự sống nữa...”

Mọi người tuy không dám tin đó là sự thật, song cũng hết sức cảm động.

Liễu Bán Tiền nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Nếu tôn giá làm nhiều điều thiện, hy vọng có thể kéo dài thêm tuổi thọ. Tại hạ đến đây hết lời, xin tôn giá tự tiện!

Lý Bách Vạn dường như hết sức thán phục, ngỏ lời cảm tạ rồi bỏ đi.

Liễu Bán Tiền quét mắt nhìn lại, dừng lại trên mình Nhạc Quân, lớn tiếng nói:

- Vị công tử này có vẻ buồn rầu, phải chăng định hỏi về điều hung cát?

Nhạc Quân liền chen tới trước ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ là Nhạc Quân, đang định thỉnh giáo một điều, nhưng mà...

Liễu Bán Tiền liền hiểu ý, dẹp bàn ghế và ôm quyền nói với mọi người:

- Hôm nay tại hạ xin phép nghỉ sớm, các vị nếu có điều chỉ bảo, mời ngày mai hãy đến sớm!

Đoạn xách bàn ghế và chiếc hộp gỗ chen ra khỏi đám đông, sải bước đi về phía ngoài ô.

Lát sau đã đi đến một dải đất vươn dài ra sông, Liễu Bán Tiền chỉ tay về phía một ngôi nhà đá nằm trên sườn núi và nói:

- Ngôi nhà ấy chính là nơi cư trú của lão phu, nhị vị có điều chi kiến giáo?

Nhạc Quân lại ôm quyền thi lễ:

- Có người bị nhện độc cắn phải, cứu tử nhất sinh, được biết tiên sinh là danh gia trị độc nên vẫn bồi đến cầu xin ban thuốc cho...

Liễu Bán Tiền trầm giọng:

- Ai đã bảo nhị vị đến đây...

- Chủ nhân Thất Trùng Thiên, Lãnh Phong...

Thốt nhiên, Liễu Bán Tiền quát lớn, phóng ra một chưởng về phía Nhạc Quân.

Nhạc Quân kinh hãi, nhận thấy nội lực đối phương quyết chẳng kém hơn mình, vội vận tâm thành chân lực vung song chưởng lên nghênh đón.

“Bùng”, Nhạc Quần bị chấn lùi một bước.

Thủy Linh Uyên hét lớn:

- Tiền bối có điều gì hãy thư thả mà nói, hà tất động võ...

Liễu Bán Tiên cười hăng hắc:

- Thảo nào lão tặc ấy yên tâm để cho các người đến đây, thì ra thân thủ cũng khá...

Đồng thời vung chưởng tới tấp tấn công.

Nhạc Quần cũng không dám khinh suất, gỡ toàn lực ra ứng phó, lòng hết sức thắc mắc thầm nhủ:

- Thì ra người này có hiềm thù với Lãnh sư bá. Nhưng mà lạ quá, sao Lãnh sư bá không nói rõ trước nhỉ?

Bỗng rúng động cõi lòng:

- Phải rồi! Đây chính là kế mượn đao giết người, xem chừng sự suy đoán của Hồ Tiểu Địch không phải là sai lầm!

Thủy Linh Uyên quát lớn:

- Xin tiền bối hãy dừng tay! Tiền bối có hận thù với Lãnh Phong, chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả!

Liễu Bán Tiên gằn giọng:

- Các người đã đến đây lấy thuốc cho y, lẽ nào lại không có liên quan? Rõ ràng là toan ám toán lão phu đây!

“Bùng bùng bùng” hai người lại va chạm nhau ba chưởng, cát bụi mù mịt, bất phân thắng bại.

Đã qua năm mươi chiêu, Nhạc Quần bỗng hét lớn:

- Dừng tay!

Đồng thời nhảy ngược ra sau năm thước, trầm giọng nói:

- Nếu tiền bối thật sự muốn đánh nhau, xin hãy tuốt khí giới ra!

Trong khi nói đã rút Quỷ Đầu trượng xuống, vung tay “choang” một tiếng, vụt dài ra ba thước.

Liễu Bán Tiên thoáng kinh ngạc:

- Người là gì của Lâu Tử Vân?

- Lão nhân gia là trưởng bối và cũng có thể nói là sư phụ của tại hạ!

- Ai đã bị trúng độc?

- Gia sư Tư Mã Trường Hồng, Lâu tiền bối và sư cô của tại hạ, tổng cộng gồm năm người...

Liễu Bán Tiên lấy ra một cái chày ngắn, trầm giọng quát:

- Chết là đáng kiếp! Tiếp chiêu đây...

Nhạc Quần tức giận, lập tức thi triển Phích Lích Thần Trượng, sấm gió nổi lên, bóng trượng trùng trùng bao phủ lấy Liễu Bán Tiên.

Song Liễu Bán Tiên cũng chẳng phải tầm thường, vung tít cây chày trong tay, ung dung thoát ra khỏi vòng trượng phong.

Nhạc Quần giở hết toàn lực, không cho đối phương có thì giờ nghỉ thở, trầm giọng quát:

- Mau trao thuốc giải ra đây!

Liễu Bán Tiên lặng thinh vung chày nghênh tiếp, bỗng nghe Thủy Linh Uyên lớn tiếng nói:

- Quần ca, tiểu muội vào tiếp tay đây...

Nhạc Quần vội nói:

- Đùng, một mình ngu huynh đủ ứng phó rồi!

Liễu Bán Tiên lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi tiếp được ba chiêu tuyệt mệnh của lão phu, lão phu sẽ trao thuốc giải ra ngay!

Nhạc Quần trầm giọng:

- Được, xin mời!

Liễu Bán Tiên chiêu thức chột biển, bỗng chậm lại chiếc chày từ từ đưa đến trước ngực Nhạc Quần.

Nhạc Quần vung trượng lên gạt, song vô hiệu, bất giác giật mình kinh hãi, vội lách ra ba bước, song chiếc chày đã đuổi theo tới, thoát nhìn rất chậm, nhưng thực nhanh không thể tả.

Nhạc Quần quát vang, quát ngược ra sau một trượng, “keng” một tiếng, hai người đều cảm thấy hổ khẩu nóng rực, và chiếc chày lại phóng tới bụng dưới Nhạc Quần.

Nhạc Quần buông tiếng cười khẩy, với mười hai thành chân lực tung ra một chiêu giống như Bạt thảo tầm xà thông thường, song thật sự hết sức hung hiểm.

“Keng!” Liễu Bán Tiên hự lên một tiếng khô khan, loạng choạng lùi sau hai bước dài, buông tiếng thở dài:

- Võ học của Tư Mã Trường Hồng quả là thiên hạ vô song!

Nhạc Quần và Thủy Linh Uyên thấy đối phương trước thù sau kính, bất giác vô cùng thắc mắc.

Liễu Bán Tiên với vẻ cảm khái nói tiếp:

- Lão phu vốn là bạn chí thân của lệnh sư, khi xưa lúc hai người còn gặp gỡ nhau, ông ấy chưa thu đồ đệ, không ngờ sau mười mấy năm lại dạy được đồ đệ thế này.

Nhạc Quần vội chấp tay cung kính thi lễ:

- Văn bối đã thất lễ, những mong tiền bối lượng thứ cho!

Liễu Bán Tiên mỉm cười:

- Không hề gì? Chẳng qua đó là lão phu muốn thử người, xem có đủ khả năng chịu đựng thử thách sắp tới hay không?

Nhạc Quần ngạc nhiên:

- Văn bối chưa hiểu ý tiền bối?

Liễu Bán Tiên nghiêm nghị:

- Các người đến đây xin thuốc đã muộn rồi, lúc trở về ắt sẽ gặp nguy cơ, và có thể gặp họa sát thân, cho nên lão phu cần phải ra tay thử nghiệm. Đó là có thâm ý!

Nhạc Quần và Thủy Linh Uyên bàng hoàng:

- Ý tiền bối muốn nói là gia sư và mọi người đã...

Liễu Bán Tiên trầm ngâm:

- Cũng có thể gần đúng như vậy! Tuy nhiên, khi hai người về đến nơi, dù sống hay chết cũng phải cho họ uống thuốc này vào...

Đoạn móc ra một gói thuốc lớn trao cho Nhạc Quần và nói tiếp:

- Hãy nhớ kỹ, nhất định phải cho họ uống vào!

Nhạc Quân ngơ ngẩn:

- Nếu như đã chết cũng uống ư?

Liều Bán Tiên gật mạnh đầu:

- Đúng thế!

Thủy Linh Uyên bỗng thắc mắc hỏi:

- Không lẽ thuốc này có thể cứu sống người chết?

Liều Bán Tiên nghiêm giọng:

- Rất có thể! Nhưng nhớ là phải làm đúng theo lời lão phu, không thì hối hận cũng chẳng kịp!

Nhạc Quân cũng thắc mắc hỏi:

- Sao tiền bối biết gia sư và mọi người đã vô phương cứu chữa?

Liều Bán Tiên trầm giọng:

- Lão phu đâu có bảo là vô phương cứu chữa, chỉ là sinh cơ mong manh mà thôi!

- Hay là tiền bối đã biết diễn biến tại Thất Trùng Thiên?

- Đại hội ở Thất Trùng Thiên lão phu cũng có nghe phong thanh, tuy không tham dự cũng suy đoán ra được tình hình đại khái...

Thủy Linh Uyên bỗng xen lời:

- Hãy là Lãnh tiền bối có nuôi dã tâm lớn?

Liều Bán Tiên nghiêm nghị:

- Điều ấy lão phu không tiện nói trước. Chung quy phen này trở về, sát cơ giăng đầy, chỉ cần một chút bất cẩn ắt sẽ nguy hiểm đến tính mạng, thế thôi! Hai người hãy mau trở về đi!

Nhạc Quân ôm quyền thi lễ:

- Tiền bối có biết một lão già mặt rỗ chẳng?

Liều Bán Tiên gật đầu:

- Biết chứ! Có điều nếu nói ra lúc này, chẳng những vô ích mà còn có hại. Tốt nhất khi về đến nơi hãy ngấm ngấm cho họ uống thuốc này, và trả lời với Lãnh Phong là không tìm

gặp lão phu. Nếu vì tình thế bắt buộc, bằng cách nào cho họ uống vào cũng được. Nhưng phải nhớ cho kỹ, phải cho họ uống dù là sống hãy đã chết...

Đoạn quay người đi vào ngôi nhà đá, không hề có ý mời đôi trẻ vào. Nhạc Quần quay sang Thủy Linh Uyên nói:

- Uyên muội, ta đi thôi!

Hai người rời khỏi Thái Thạch Cơ, Nhạc Quần chẳng chút ngại ngùng, bế Thủy Linh Uyên phi thân về hướng tây.

Thủy Linh Uyên bỗng hỏi:

- Quần ca thấy lời nói của Liễu Bán Tiền có đáng tin cậy không?

Nhạc Quần thoáng ngẫm nghĩ:

- Gần đây liên tiếp gặp phải nhiều điều quái lạ, ngu huynh cũng chẳng thể nào hiểu nổi. Theo ngu huynh nhận thấy thì ông ấy không có lý do gì mà hại người cả, bởi lẽ các vị tiền bối đã cứu tử nhất sanh, dẫu không gia hại thì đến một lúc nào đó cũng vô phương cứu chữa.

Thủy Linh Uyên chau mày:

- Ông ta bảo bất kể sống chết cũng cho uống thuốc vào, chả lẽ ông ta có thể cứu sống người chết ư?

- Tất nhiên là không, nhưng ngu huynh nhận thấy một số lời nói của ông ấy có ngụ ý rất sâu sắc, làm như không tiện nói ra. Dường như con người của Lãnh Phong có vấn đề gì đó!

- o O o -